

Donderdag 2 april 2004 komen we gezamenlijk aan in Ushaia, de zuidelijkste stad ter wereld. Eef Willems de schipster en eigenaar van de Tooluka neemt ons mee naar het schip. Zo gauw we ons een beetje hebben ingericht pakken we een taxi naar de gletsjer. Het is zo mooi weer in de maanden maart en april, dat hij al bijna gesmolten is. Boven zien we in de baai “ons” schip liggen. We eten onze laatste maaltijd op de wal en genieten van de wassende maan over Ushaia by night.

Dag 1 Vrijdag om 10 uur laten we de drukte achter ons en vertrekken naar de stille, weidse wateren. Wat te verwachten? Woeste stromen, brekende golven, rokende stormen? Tot nog toe varen we in ons T-shirt over het Beagle kanaal....

Onze eerste ademloze wild-life verassing is de rots vol zeehonden: pelsrobben met hun spitse snuitjes en zeeleeuwen.

Het krioelt om ons schip.

Als we de dinghy uitbrengen worden ze helemaal wild. Ze krijgen er niet genoeg van om achter ons aan te springen. Els voelt zich een heuse dompteur!

Ook ontmoeten we een dwergvinvis in het Beagle channel, de Mincky whale. Proestend en snuivend draait hij/zij rondjes om ons schip. We ruiken hoe mooi ie is.

Voor Port Williams vervangen we de Argentijnse gastenvlag door de Chileense en komt de douane aan boord om ons, met een hoop mannen in uniform en stempels, doorvaart door de Chileense wateren te geven.

Dag 2 zaterdag 3 april een mooie dag, nog steeds zonnig, weinig wind. Bij het natuurterrein op Isla Martillo laten we de dinghy zakken en bewonderen de pinguïn kolonie. Door al haar antarctische reizen weet Eef veel van soorten en maten. De kleine gestreepte pinguïns zijn de magelaan pinguïns. De grote dikke witte: de ezelpinguïn. Je ziet aan de streep in zijn/haar buik waar de huidplooi zit die over het ei gespreid kan worden. Ook is er een koningspinguïn, maar Eef schrikt ervan hoe slecht die is geworden. Normaal hebben ze mooie geel/oranje halspartijen en zijn wel 2 x zo groot.

In de haven van Port Toro ruilt de visser zijn krabbenvangst met een doosje wijn. Heerlijk.

Dag 3 zondag 4-4-4 Op deze mooie datum gaan we richting Kaap Hoorn, Cabo de Hornos. Het is zo'n 50 nautische mijl (nm) varen. We steken zeilend de Bahia Nassau over met een Oostenwind. Na dit grote water gaan we door allerlei nog onbeschreven vaarten. We houden de log diepte meter goed in de gaten en schrijven de gevonden dieptes bij op de kaart. In de verte zien we het silhouet van Kaap Hoorn al.

Met dit rustige weer ziet het er niet zo onheilspellend uit. Er hangt achter ons wel een zware dreigende bui. Zouden we de kaap toch nog in al haar ongenaakbaarheid tegenkomen? Vele schepen zijn hier immers vergaan.

Met de dinghy gaan we naar een klein strandje, de trap op, langs het boodschappenliftje naar boven.

Op de kaap staan een aantal indrukwekkende monumenten, o.a. de albatros en teksten ter nagedachtenis aan de verdronken zeelui aller landen. Er is ook een vuurtoren en een kapel.

Voordat we de beheerderswoning naar binnen gaan zien we dat de dreigende bui zich gelukkig heeft verspreid. De beheerders, man vrouw en kind, zetten grote stempels in onze paspoorten, verzorgen onze ansichtkaarten en verkopen mutsen met Cabo de hornos en dergelijke palfernalia. We tekenen het gastenboek. De beheerder maakt de groepsfoto.

Terug aan boord besluiten we de Kaap te ronden. Het is nu donker, de wind trekt aan, de golven nemen toe. De deining komt rechtstreeks uit de Zuidpool.

We passeren de kaap met stroom mee en komen in de tegenstroom van de "Stille Zuidzee", de Pacific. Er schijnt nooit een slechtere naam voor deze oceaan te zijn bedacht! Een paar van ons worden wat bleek om de neus en het wordt kouder. We hebben het hem toch maar gefikst! Op 55°58' S en 67°17 W !!!

Deze mensen mogen nu ook: met hun voeten op tafel zitten, tegen de wind in piesen en een ringetje door één oor dragen!

Schipster Eef Willems

Maat Els

Annelies

Hella

Tonie

Ilona

Dorrit

Na 73 nm vandaag te hebben gevaren, schuiven we in het donker op de radar tussen de kliffen door de Maxwellbaai in van het Hermieten eiland, Islas Hermites. We werpen het anker uit, doen lange lijnen naar de wal en gaan spreekwoordelijk heerlijk en tevreden onder zeil.

Dag 4 maandag 5 april. Wat liggen we in een prachtige baai! De zon glinstert in de kelp. De heuvel lokt voor een goede wandeling.

Om een uur of 4 vertrekken we uit deze baai, we gaan door het Franklinchannel om nog eens wat onbeschreven baaien te bekijken op zoek naar een nieuw fijn ankerplekje. Om 5 uur neemt de wind toe uit zuidoost, hij valt van de bergen en trekt aan. De weerfaxen beloven het overtrekken van een depressie. Het oog over ons heen. In het donker ankeren we in Channel Washington. De wind giert erover. Zo'n 30-40 knopen met uitschieters.

Harde tot stormachtig wind 7-8 Beaufort, met stormuitschieters van 45 knopen (9 bft). De engelse noemen het near gale of gale. Storm is het bij hen pas bij 10 beaufort, 48-55 knopen wind. De windgenerator blaast een potje mee en maakt dat we het gevoel hebben straks op te stijgen.

Als tijdens het eten het anker wat krabt besluiten we vannacht ankerwacht te houden. Iedereen een uurtje, de GPS en de radar in de gaten houden.

Dag 5 dinsdag 6 april. Om 7 uur 's ochtends is het ineens doodstil, zou de storm nu van de andere kant af inkomen? We wachten tot het lichter wordt en lichten dan met vijf-vrouwskracht het anker. (Eef's ankermotor was door de reparateur naar gort gebrand, we wisten het, maar wilden niet wachten op vervanging!)

Wat een mooie zonsopgang, met regenboog en een hele natuur die wakker wordt!

Het is nog steeds windstil. Als de havenautoriteiten, de vissers en de beheerders op de verschillende eilanden niet steeds de marifoon gebruikten zou je je alleen op de wereld wanen.

's Middags wordt het wat kouder. We doen allemaal een extra laagje aan, of zelfs een (extra) pet of muts.

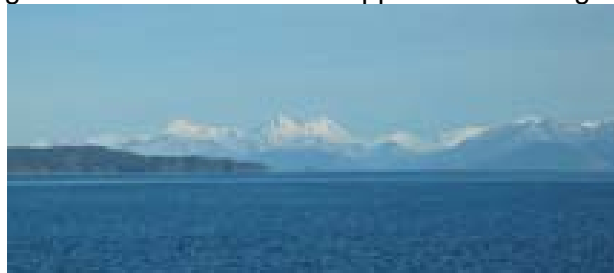
Er komt weer wat wind NNW. Vooral als we de 2 riffen er net weer helemaal uitgehaald hebben aan de overkant van Bahia Nassau, trekt hij aan. Het oog van de depressie is dus nu pas gepasseerd en de barometer schiet als een gek omhoog. We gaan naar de Lennox baai, daar liggen we beschermd. De beheerders (Jaimen 2x, Philip en Janny) zijn heel blij dat we komen. Ze hebben 2 kinderen. Ze noemen Eef: Tia Leche, tante melk. Eef heeft hen aan het begin van het seizoen een kist melk gegeven toen zij nog maar steeds niet bevoorrad waren. Ze krijgt een eigen gemaakt cadeautje, nog voor haar verjaardag. Een van de twee taarten is voor hen.

Dag 6 woensdag 7 april We mogen de baai van de havenautoriteiten uit Port Williams niet verlaten. Dus dagje lezen, bij de snorrende kachel zitten, spelletjes spelen, steentjes schilderen enzovoorts. Het sneeuwt, hagelt en giert om ons schip. We spelen Scott of Shackleton, in jaeger ondergoed. Gelukkig had Eef gisteravond de buitentent al opgezet. We houden het dus lekker droog.

Het voordeel van een paar dagen slecht weer is dat de toppen van de bergen weer wit zijn!

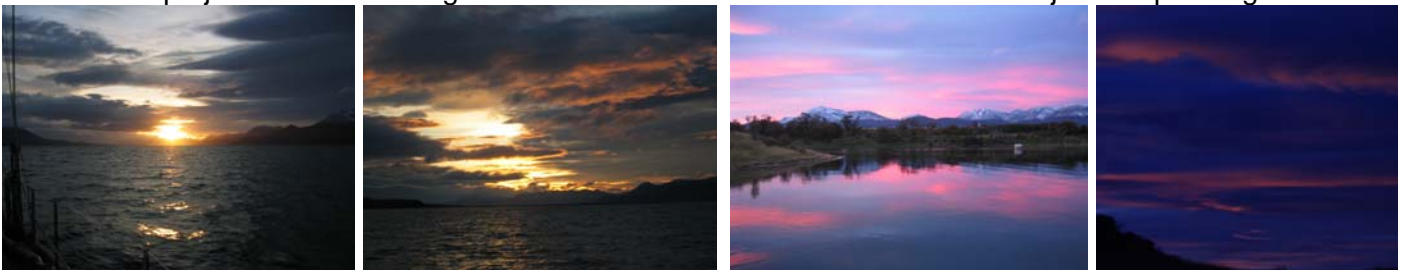

Dag 7 donderdag 8 april Om 10 uur zijn we vrij gelaten, we mogen de baai weer verlaten. We zeilen een stuk, maar er is weinig wind uit variabele richtingen. Onderweg komt een grote groep dolfijnen met ons spelen. Wel 12 dolfijnen schieten voor onze boeg langs, springen uit het water en Tonie moedigt ze aan: wat zijn jullie mooi! Op een gegeven moment vinden ze dat we te langzaam gaan. We starten de motor en dan volgen ze ons weer. Geweldig! Ook de minky whale komt zijn kennismaking hernieuwen. We varen terug naar port Williams, klaren uit Chili into Argentinië.

Er ligt meer sneeuw op de toppen en de bomen zijn al veel roder dan op de heenreis. Het wordt hier herfst.

De zon draait over het noorden van oost naar west, de maan wast vanuit de rechterkant, neemt af vanuit links en ze vult zich van onderen af. We zijn duidelijk op het zuidelijk halfrond. Of het water echt linksom draait in het putje hebben we niet gecontroleerd. De avond- en ochtendluchten zijn weer prachtig!

Dag 8 vrijdag 9 april. Onze laatste dag op de Tooluka te water. Het is weer straal helder blauw weer, weinig wind, veel zon. We varen nu echt allemaal in T-shirts! De zeehonden op de rots bij de vuurtoren van Ushaia laten zich nog een keer bewonderen. Dan gaan we de haven van Ushaia in, die net doet of ze aan de Middellandse zee ligt! We hebben 250 nm gevaren en gaan nu lekker douchen.

Het zit er al weer op. Jammer maar helaas. Met wat tijd en geld sparen, willen we over 2 jaar terugkomen. Dan wel 4 weken, met Eef en de Tooluka, door naar Antarctica!

Ik dank

Eef Willems, voortreffelijk schipper, zo veel van geleerd: van varen, navigeren, van de sextant, maar ook van haar geweldige recepten.

Els Klein van Shesailing, die samen met Arike Mijnlief van Sailing Paradise deze reis bedacht.

En natuurlijk de hele crew: Annelies Werner, Ilona Scharree, Tonie van Marle en Hella Oosterhof-Willems.

(De foto's die ik in dit verslag gebruikt hebt, zijn door iedereen geschoten.)

Geweldige tocht, ik zou hem zo weer doen. Er is nog zoveel te zien in deze contreien.

Een aanrader!

Dorrit Wajer

En heus, zo koud was het ècht niet!

www.shesails.nl

Kijk ook maar eens op <http://www.tooluka.nl/> .